

Beszélgetünk-e Jézusról?

A történetnek két beszélgető tanítvány a szereplője. Beszélgetésük, sőt vitatkozásuk témája az elmúlt napok, sőt évek történései, amit talán így foglalhatnánk össze: Jézus személyében azt a vezetőt remélték, aki Izrael népét felszabadítja a római rabiga alól. A jelek is mintha erre utaltak volna, hiszen olyan karizmatikus dolgokat vitt végbe, amelyek alapján elvárható lenne tőle, hogy a zsidó nép élére állva, szembeszáll a megszálló hatalommal. Bár tanításában sok olyan elem volt, amely zavarta ezt az elképzelést: például mindenkit felebarátnak kell tekinteni; nem szabad szembeszállni az erőszakkal; mindenkinek adni és segíteni kell stb. És ami a leginkább zavaró lehetett, hogy ez a Jézus előrevetítette a végkifejletet, amikor is ő a gonoszok kezére kerül, és megölik. Mivel nemzetfelszabadító elképzeléseikbe ez nem fért bele, nem is vették komolyan. Így aztán súlyos megrázkódtatás érte őket, amikor mindez beteljesedett.

– Mit tanulhatunk meg a két tanítvány esete alapján? Mindenképpen beszélgetni kell a Jézus eseményről. Véleményt kell formálni, ezt meg kell fogalmazni, esetleg ütköztetni a testvéreim elgondolásaival. Van helye a vitának. Persze nem olyan értelemben, ahogyan azt a világ fiai teszik, ti. hogy legyőzzék a más véleményen lévő ellenfelüket. Inkább figyelmesen és nyitott elmével hallgatva a testvérem szavait, és megfontolva azokat. Így aztán a vitapartnerek kölcsönösen gazdagíthatják egymást meglátásaikkal.

– Mit tanulhatunk még a tanítványoktól? Szóba kell állni az idegennel, és elmondani mindazt, amit tudunk Jézusról. Mi magunk is vehetjük a bátorságot, hogy megszólítsunk valakit, akiről feltételezhetjük, hogy szimpatizál a jézusi tanítással. Ezt hívják apostolkodásnak vagy másképpen Jézus missziós parancsa teljesítésének. Máté evangéliumában olvashatjuk: „Tegyetek tanítványommá minden népet!” Márknál pedig: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!” A legtöbb keresztény ember ezt úgy értelmezi, hogy csak valakikre, püspökökre, papokra, lelkipásztorokra vonatkozik Jézusnak ez a felszólító mondata.

Pedig Jézus egész tanításából és az idézett mondatból is egyértelmű, hogy mindenkire vonatkozik ez a missziós parancs. Ami persze nem olyan értelemben parancs, hogy azt egyet nem értő engedelmességgel végre kell hajtani, hanem a lelkiismeretünkkel összhangban lévő felszólítás.

– Máris hallom az ellenvetéseket: Nem vagyok eléggé felkészült az apostolkodásra, nincs kellő tudásom, nincs teológiai végzettségem, talán az elkötelezettségem is bizonytalan, egyébként is mit szólnak hozzá az emberek, hogy polgári foglalkozást gyakorolva az Isten országáról beszélek, nem vagyok én Jehova-tanú – és még sorolhatnánk a kifogásokat. Ha úgy érzem, hogy nem vagyok eléggé felkészült, akkor intenzívebben kell foglalkoznom a Szentírással, Jézus tanításával, teológiával. Egy átlagos keresztény ember hetente kb. 1 órát foglalkozik a Szentírással, közösségi liturgiával, mégpedig a vasárnapi mise vagy igeliturgia keretében.

Gondoljuk csak el: Ha szeretnénk megtanulni egy szakmát, amely a kenyér-keresetünket szolgálná, és hetente csupán 1-2 órát foglalkoznánk vele, akkor hány év alatt sajátítanánk el. Egy szakközépiskolában tanítok, történetesen az asztalosságra oktatom a diákjaimat, heti 32 órában. Így is van olyan tanulóm, akit úgy kell áttaszítani a vizsgán. Egy kis túlzással azt mondhatnánk: ha megközelítőleg annyira akarom ismerni Jézus tanítását, mint a szakmámat, akkor legalább 10-szer annyit kellene vele foglalkoznom. A jézusi tananyag nemcsak az evilági harmonikus életemet szolgálná, hanem az üdvösségemet is, sőt másokat is segíthetné ezen a területen (ezt hívjuk apostolkodásnak). Sőt még azt is hozzáfűzhetnénk, hogy anyagi jólétünket is szolgálná, jóllehet nem gazdasági program vagy üzleti terv. Ha összehasonlítjuk a kenyérkeresetre szánt időt (amivel kapcsolatban Jézus azt tanította, hogy nem ezen kell fáradoznunk, hanem az Isten országa és annak igazsága keresésén) és a szeretet országa megismerésére és annak építésére szánt időt, ez fogja megmutatni a törekvéseink irányát. Másképpen fogalmazva: az idő- és energiafelhasználásom megmutatja, hogy mi az, ami igazán fontos az életemben, az értékrendemben.

– Milyen eszközei lehetnek annak a keresztény embernek, aki szívesen és alaposabban foglalkozna Jézus tanításával, és nem ámítja magát azzal, hogy ő már mindent tud. Nagyon egyszerű a válasz: a templomi liturgiák (mise, szentségimádás, litánia, rózsafüzér-imádkozás) mellett a közösségi szentírás-olvasás és -elemzés, az elolvasott részekről való beszélgetés. Nőtincsen és Diósjenőn ezt Bibliakörnek hívjuk. Márk evangéliumát tanulmányozzuk, és kiegészítésként aktuális témákkal, egyházi események megismerésével is foglalkozunk.

Kicsit eltértünk a mai evangélium vizsgálatától, amikor is ott tartottunk, hogy mit tanulhatunk az Emmauszba igyekvő tanítványoktól. Már csak két rövid megállapításra szorítkozunk.

Ha valamilyen módon találkozom Jézussal, akkor *fel kell ismernem*. Ez a tanítványok esete alapján egy közvetett tanulás, mivel ők nem ismerték fel, csak nagy sokára. Valamennyien tudjuk, hol és mikor találkozhatunk Jézussal, csak tudatosítanunk kell magunkban: a szentmise keretében fizikailag is; a szentírást olvasva a logoszban; a felebaráti és testvérbaráti kapcsolatainkban; a szépirodalomban, a versekben.

Befejezésként még egy tanítványi megnyilvánulásra kell figyelni: a Jézussal való találkozás *lelkésítő élményt jelentett* számukra, amiből tanúságtevés következett.

Kívánom a kedves Olvasóknak, hogy szorgalmasan tanuljanak Jézustól, keressék a találkozási lehetőséget vele, és kísérje valamennyiük életét a tanúságtevő lelkesedés!

Miklovicz László, Nőtincs